

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6S/77/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7009201035
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Naď
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7009201035.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach ako správny súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Naďa a členov senátu JUDr. Jozefa Kuruca a JUDr. Mareka Kotoru v právnej veci žalobcu IZ.. P. Š., Z.. XX.X.XXXX, B. Č.. T. XXXX/XX, XXX XX K., právne zastúpeného JUDr. Františkom Kočkom, advokátom so sídlom Stropkovská 48, Košice, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie rozhodnutia Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 10127/2009-1409 z 5.5.2009, takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e rozhodnutie generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 10127/2009-1409 z 05.05.2009, ako aj rozhodnutie riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R - 18/2009-5334 z 20.01.2009 a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozhodnutím č. 10127/2009-1409 z 5.5.2009 pôvodne žalovaný - Generálny riaditeľ Colného riaditeľstva Slovenskej republiky podľa § 232 ods. 4 zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 200/1998 Z.z.“) zamietol odvolanie žalobcu D.. P. Š. proti rozhodnutiu riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-18/2009-5334 z 20.1.2009 vo veci prepustenia žalobcu zo služobného pomeru colníka a označené prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Prvostupňový správny orgán - riaditeľ Colného úradu Michalovce ním prepustil žalobcu podľa § 183 ods. 1 písm. d) zák. č. 200/1998 Z.z. zo služobného pomeru colníka, v ktorom pôsobil vo funkcii hlavného colného referenta, povereného zastupovaním dočasne neobsadenej funkcie vedúceho zmeny Pobočky colného úradu Čierna nad Tisou, služobného úradu Colného úradu Michalovce pre porušenie základných povinností colníka zvlášť hrubým spôsobom a povinnosti nadriadeného podľa § 44 ods. 3 písm. a), b), h) a § 45 písm. a), c), d), f) zákona č. 200/1998 Z.z. Žalobca sa podľa prvostupňového rozhodnutia z 20. januára 2009 mal dopustiť porušenia uvedených zákonných ustanovení tým, že dňa 31.10.2008 po dohode s colníčkou T. B. v rozpore so skutočným stavom veci podpísal úradný záznam č.j. 237/2008-5311 o nájdení skrytej veci 400 ks cigariet značky Classic červené a vydal verejnú vyhlášku 44442/2008-5311 zo dňa 31.10.2008 aj napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že predmetné cigarety zistila ukryté colníčka T. B. u cestujúcej. Ďalej si žalobca nesplnil povinnosti nadriadeného organizovať, riadiť, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených colníkov, vyvodzovať dôsledky z porušenia služobných povinností, viesť colníkov k služobnej disciplíne a zabezpečovať dodržiavanie príslušných právnych predpisov spojených s výkonom štátnej služby colníka, nakoľko dňa 31.10.2008 po vykonaní colnej kontroly cestujúcej mal vedomosť, že jemu podriadená colníčka po zistení colného priestupku u cestujúcej nepostupovala podľa ustanovenia § 72 a nasl. ustanovení zákona č. 199/2004 Z.z. (colný zákon) a neprijal žiadne opatrenia, aby takéto konanie napravil. Na základe uvedených skutočností prvostupňový správny orgán

v rozhodnutí z 20.1.2009 konštatoval, že uvedeným konaním žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby a preto s ním skončil dňom doručenia rozhodnutia služobný pomer. Žalovaný v odôvodnení žalobou napadnutého rozhodnutia z 5.5.2009 poukázal na uvedené zistenia správneho orgánu prvého stupňa vychádzajúce z obsahu administratívneho spisu, zhrnul priebeh a výsledky administratívneho konania s dôrazom na dôkazný stav veci a s poukázaním na dotknuté ustanovenia zákona č. 200/1998 Z.z. dospel k záveru, že v odvolacom konaní neboli zistené dôvody na zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia. Konštatoval, že prepustenie žalobcu zo služobného pomeru colníka bolo vykonané dôvodne.

2. Žalobca vo včas podanej žalobe z 18. júna 2009 prostredníctvom právneho zástupcu namietal správnosť a zákonnosť oboch rozhodnutí vydaných v preskúmvanej právnej veci. Tvrdil, že žalobca bol označenými rozhodnutiami ukrátený na svojich právach, keďže mu nebolo umožnené pokračovať vo výkone svojho povolania colníka v služobnom pomere, v dôsledku čoho mu služobný úrad prestal priznávať nároky vyplývajúce z tohto pomeru. Žalobné námietky žalobcu vyplývajúce zo žaloby z 18. júna 2009 žalobca konkretizoval nasledovne:

„1) Podľa ustanovenia § 185 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov musí byť rozhodnutie o prepustení colníka zo služobného pomeru vyhotovené písomne a v rozhodnutí musí byť uvedený dôvod prepustenia spolu so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Je pravdou, že D.. Š. podpísal úradný záznam o nájdení skrytej veci a podpísal verejnú vyhlášku, avšak D.. Š. nemal a ani nemohol mať vedomosť o tom, že cigarety boli zaistené pri osobnej prehliadke cestujúcej a preto postupoval v súlade so základnými povinnosťami, ktoré mu vyplývali z colného zákona a z ostatných predpisov, a v súlade so skutočným stavom veci, aký mu bol známy.

D.. Š. nebola známa žiadna konkrétna osoba, u ktorej by boli konkrétne veci preukázateľne zistené a preto podpísal úradný záznam o nájdení skrytej veci a vydal verejnú vyhlášku tak, ako boli vyhotovené colníčkou T. B..

Podľa § 77 ods. 1 colného zákona môže colný úrad rozhodnúť o zhabaní tovaru alebo veci, ak porušovateľ je neznámy. V tejto súvislosti uvádzame, že zákon vyslovene zakazuje, aby bola pri vykonávaní osobnej prehliadky prítomná osoba iného pohlavia. D.. Š. preto nemohol byť a ani nebol prítomný pri osobnej prehliadke.

Záver, podľa ktorého D.. Š. vedel o tom, že cigarety, ktoré boli špecifikované vo verejnej vyhláške, nájdené u konkrétnej cestujúcej nevyplýva ani zo zvukovo-obrazového záznamu zaisteného v trestnom konaní vedenom Sekciou kontroly inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pod spisovou značkou ČVS:SKIS-130/IS-V-2008, výpisy z ktorého majú podľa rozhodnutia riaditeľa Colného úradu v Michalovciach preukazovať dôvody na prepustenie D.. Š. zo služobného pomeru.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že D.. Š. svojím konaním neporušil prísahu a ani služobné povinnosti, ktoré mu vyplývajú z ustanovení § 44 od. 3 písm. a), b) a h) a z rovnakých dôvodov preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu povinnosti vedúceho zamestnanca vyplývajúcich z ustanovení § 45 písm. a), c), d) a f) zákona o štátnej službe colníkov.

2) D.. Š. bol zo služobného pomeru colníka prepustený z dôvodov uvedených v § 183 ods. 1 písm. d) zákona o štátnej službe colníkov.

Podľa ustanovenia § 183 ods. 4 zákona o štátnej službe colníkov, o prepustení colníka z dôvodov uvedených v ods. 1 písm. c) až f) možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia. Z predmetného ustanovenia ďalej vyplýva, že v tejto musí byť rozhodnutie o prepustení colníkovi doručené.

Napadnuté rozhodnutie o prepustení zo služobného pomeru bolo D.. Š. doručené 22. januára 2009.

V odôvodnení rozhodnutia generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z 5. mája 2009 vedeného pod spisovou značkou 10127/2009-1409 sa uvádza, že existenciu dôvodu na prepustenie D.. Š. zo služobného pomeru zistil riaditeľ Colného úradu v Michalovciach až 7. januára 2009 z nahliadnutia do vyšetrovacieho spisu trestného konania vedeného Sekciou kontroly inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky pod spisovou značkou ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008.

Trváme na tom, že nadriadený sa o dôvode uvádzanom v rozhodnutí o prepustení dozvedel skôr ako 7. januára 2009, z nasledovných dôvodov:

Skutok v ktorom vidí riaditeľ colného úradu dôvod prepustenia zo služobného pomeru D.. Š. sa stal 31. októbra 2008.

Obvinený bol zadržaný v trestnom konaní vedenom pod spisovou značkou ČVS: SKIS-130/IS-4-V-2008 dňa 9. decembra 2008 a uznesenie o vznesení obvinenia bolo riaditeľovi Colného úradu v Michalovciach doručené 10. decembra 2008.

V predmetnom trestnom konaní bol vyhotovený zvukový a obrazový záznam pomocou informačno-technických prostriedkov, na základe ktorého boli následne zadržaní viacerí colníci vrátane D.. Š., voči ktorým bolo vznesené obvinenie. Colný úrad musel orgánom činným v trestnom konaní, ešte pred vznesením obvinenia a zadržaním D.. Š., poskytnúť súčinnosť spočívajúcu v stotožnení konkrétnych colníkov s osobami nasnímanými na obrazovom zázname a poskytnutím údajov o nich pre účely trestného konania, je zrejmé, že bez takéhoto postupu, by nebolo možné predmetné procesné úkony trestného konania vykonať.

Vzhľadom na uvedené je logické, že osoba oprávnená konať za Colný úrad v Michalovciach musela zhladnúť obrazový záznam ešte predtým ako bolo vyhotovené uznesenie o vznesení obvinenia a predtým ako bol zadržaný D.. Š. a teda riaditeľ Colného úradu v Michalovciach sa mal možnosť dozvedieť o skutočnostiach, ktorými odôvodňuje prepustenie D.. Š. zo služobného pomeru skôr ako 7. januára 2009.

Máme za to, že odo dňa, kedy riaditeľ colného úradu zistil dôvod prepustenia do dňa, kedy bolo napadnuté rozhodnutie D.. Š. doručené, uplynula dlhšia ako dvojmesačná lehota.

3) V rozhodnutí generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z 5. mája 2009 vedeného pod spisovou značkou 10127/2009/1409 sa uvádza: „Následne sa taktiež preukázalo, že tovar zistený colnou kontrolou nachádzajúci sa v služobnej miestnosti, ktorý na obrazovom zázname videl RCÚ, nebol zaevidovaný v prvotnej evidencii, kde majú byť zaevidované všetky zistenia porušenia colných predpisov. Preto takéto konanie odvolateľa RCÚ posúdil ako zvlášť hrubé porušenie služobných povinností aj služobnej prísahy, a preto ho prepustil zo služobného pomeru“.

Opätovne poukazujeme na znenie § 185 ods. 1 zákona o štátnej službe colníkov, podľa ktorého musí byť rozhodnutie o prepustení colníka zo služobného pomeru vyhotovené písomne a v rozhodnutí musí byť uvedený dôvod prepustenia spolu so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa ustanovenia § 230 ods. 3 zákona o štátnej službe colníkov, sa v odôvodnení rozhodnutia uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval.

Uvádzame, že údajné nezaevidovanie tovaru, nachádzajúceho sa v služobnej miestnosti v prvotnej evidencii a porušenie služobnej prísahy a služobných povinností, ktoré malo podľa generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky z takéhoto opomenutia vyplývať, sa v rozhodnutí riaditeľa Colného úradu v Michalovciach zo dňa 20. januára 2009 vedeného pod spisovou značkou R-18/2009-5334 ako dôvod pre prepustenie kpt. D.. Š. zo služobného pomeru vôbec neuvádza.

S poukazom na ustanovenie § 185 ods. 1 a § 230 ods. 3 zákona o štátnej službe colníkov a na ustálenú súdnu prax je nepochybné, že dôvody pre prepustenie zo služobného pomeru nie je možné dodatočne rozširovať.“

3. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 6S/88/2009-40 z 11.03.2010 žalobu vo veci zamietol. Zamietavý výrok rozsudku z 11.03.2010 oprel Krajský súd v Košiciach o nasledovnú právnu argumentáciu:

„Podľa § 44 ods. 3 písm. a), b), g) a h) zákona č. 200/1998 Z.z. colník je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú uložené Ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, vykonávať štátnu službu osobne, riadne a včas, v štátnej službe i mimo štátnej služby sa zdržať konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť colnej správy alebo ohroziť dôveru k colnej správe a dodržiavať služobnú disciplínu.

Podľa § 45 písm. a), c) a d) citovaného zákona (základné povinnosti nadriadeného) nadriadený je povinný organizovať, riadiť, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených colníkov, odmeňovať príkladné plnenie služobných povinností a navrhovať alebo vyvodzovať dôsledky z porušenia služobných povinností a vytvárať priaznivé podmienky na riadny výkon štátnej služby a viesť podriadených colníkov k služobnej disciplíne.

Podľa § 183 ods. 1 písm. d) zákona č. 200/1998 Z. z. služobný úrad prepustí colníka zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 183 ods. 4 uvedeného zákona o prepustení colníka z dôvodov uvedených v ods. 1 písm. c) až f) možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách musí byť rozhodnutie o prepustení colníkovi tiež doručené. Ak ide o prepustenie colníka z dôvodu uvedeného v ods. 1 písm. c) nezapočítava sa do lehoty dvoch mesiacov doba, počas ktorej je colník uznaný dočasne neschopným vykonávať štátnu službu pre chorobu alebo pre úraz.

Podľa § 185 ods. 1 citovaného zákona rozhodnutie o prepustení musí byť vyhotovené písomne a musí v ňom byť uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Ak bol colník prepustený z dôvodov uvedených v § 183 ods. 1 písm. c) až f) možno skončiť služobný pomer dňom doručenia rozhodnutia o prepustení (§ 185 ods. 3 zákona č. 200/1998 Z.z.)

Podľa § 227 ods. 1, 2,3 a 4 citovaného zákona za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb, vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a ohliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval (§ 230 ods. 1, 3 zákona č. 200/1998 Z.z.).

Súd, vychádzajúc z citovaných právnych predpisov, po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu žalovaného zistil, že žiadna zo žalovaných námietok uvedených v žalobe z 18. júna 2009 nie je dôvodná. V prvom rade sa súd zaoberal otázkou, či bolo dostatočne preukázané porušenie služobných povinností a služobnej prísahy žalobcom v súvislosti so skutkom uvedeným v prvostupňovom rozhodnutí z 20. januára 2009, ku ktorému malo dôjsť dňa 31.10.2008. Súd porovnaním obsahu úradného záznamu pplk. D. E. B., ktorý je súčasťou administratívneho spisu a ktorý opisuje skutkové okolnosti, ku ktorým malo dôjsť dňa 31.10.2008 v čase o 19.27 hod. s obsahom videozáznamu z uvedeného dňa zadováženého v trestnom konaní vedenom Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Sekciou kontroly a inšpekčnej služby, odborom inšpekčnej služby pod č.k. SKIS-130/IS-4-V-2008 a s obsahom prepisu zvukového záznamu z uvedeného času, v rámci ktorého bol žalobca vo výkone služby, zistil, že skutočnosti uvedené v rozhodnutí o prepustení žalobcu zo služobného pomeru sú v súlade so zisteným skutkovým stavom veci. Obsah prepisu zvukového záznamu z 31.10.2008 súd podrobne oboznámil

na pojednávaní 11. marca 2010, na ktorom bol prítomný žalobca aj jeho právny zástupca, pričom k oboznamovaným skutočnostiam žalujúca strana neuviedla žiadne podstatné skutočnosti vyvracajúce alebo spochybňujúce pravdivosť alebo zákonnosť uvedených dôkazných materiálov. Súd s poukázaním na ustanovenie § 227 ods. 1, 2 zákona č. 200/1998 Z.z. konštatuje, že výhrady žalobcu právne nabúravajúce legálnosť zadovážených dôkazov prednesené na pojednávaní 11. marca 2010 (po lehote uvedenej v § 250t ods. 1 O.s.p.) nie sú rovnako dôvodné. Podľa názoru súdu je zákonným procesným právom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu použiť v administratívnom konaní akýkoľvek dôkaz získaný legálnym spôsobom v inom konaní, t.j. aj v konaní trestnom.

Pokiaľ ide o ďalšiu zo žalobných námietok spochybňujúcu dodržanie dvojmesačnej lehoty pre rozhodnutie vo veci uvedenej v § 183 ods. 4 zákona č. 200/1998 Z.z., súd zistil, že subjektívna lehota upravená v hore citovanom zákonom ustanovení bola prvostupňovým správnym orgánom dodržaná. Až dňom 7.1.2009 bol totiž riaditeľovi Colného úradu Michalovce, t.j. správneho orgánu prvého stupňa sprístupnený zvukový a obrazový záznam vyhotovený orgánom činným v trestnom konaní, z ktorého vyplynuli dva skutky týkajúce sa žalobcu z 23.10.2008 a 31.10.2008, pričom druhý z nich bol uvedený v rozhodnutí o prepustení zo služobného pomeru z 20. januára 2009 ako dôvod prepustenia žalobcu. Zákonná lehota tak bola dodržaná. V administratívnom spise žalovaného sa nachádza aj uznesenie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby o vznesení obvinenia podľa § 206 ods. 1 Tr. por., ktoré bolo doručené prvostupňovému správneho orgánu 10.12.2008. Jeho obsahom je aj skutok, ktorý riaditeľ Colného úradu Michalovce uviedol ako skutkový dôvod pre skončenie služobného pomeru žalobcu v prvostupňovom rozhodnutí. Aj pri zohľadnení počiatku plynutia dvojmesačnej subjektívnej lehoty pre rozhodnutie od 10.12.2008, t.j. odo dňa doručenia uznesenia o vznesení obvinenia z 8.12.2008 prvostupňovému správneho orgánu, je však predmetná lehota zachovaná.

Súd nevzhliadol dôvodnou ani námietku žalobcu poukazujúcu na údajné rozšírenie dôvodov prepustenia, ku ktorému mal v odôvodnení preskúmaného rozhodnutia z 5.5. 2009 pristúpiť žalovaný. Podľa názoru súdu žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia iba konkretizoval všetky zistenia vyplývajúce z obsahu dokazovania v predmetnej veci týkajúce sa skutku z 31.10.2008. Navyše súd k uvedenej námietke poznamenáva, že konanie vo veciach skončenia služobného pomeru colníka podľa § 200/1998 Z. z. nie je procesne viazané zásadou koncentrácie konania. Žalovaný mal teda právo v rámci ďalšieho dokazovania si overovať skutočnosti, ktoré prvostupňový správny orgán uviedol ako dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru colníka. Z obsahu administratívneho spisu zároveň vyplýva, že žalobca a jeho právny zástupca nevyužili v konaní procesnú možnosť oboznámiť sa s obsahom dôkazov zabezpečených v štádiu odvolacieho konania. Predmetné dôkazy potvrdili aj podľa názoru súdu dôvodnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu o prepustení žalobcu zo služobného pomeru colníka.

Súd vychádzajúc zo zisteného skutkového a právneho stavu veci mal teda za preukázané, že žalobca porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom, a že správne orgány oboch stupňov dodržali aj všetky procesné ustanovenia dané zákonom č. 200/1998 Z. z. pri prepustení žalobcu zo služobného pomeru. Z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa danej právnej problematiky zároveň vyplýva, že nielen úmyselné konanie colníka porušujúce služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť, aké bolo v danej veci podľa názoru súdu preukázané žalobcovi, ale aj nedbanlivostné konanie môže byť dôvodom pre skončenie služobného pomeru colníka (rozsudok Najvyššieho súdu SR č.k. 5Sž35/2002).“

4. Na základe včas podaného odvolania žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/77/2009-40 z 11.03.2010 Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č.k. 3Sžo/161/2010 z 19.08.2010 potvrdil uvedený rozsudok Krajského súdu v Košiciach. V odôvodnení rozsudku z 19.08.2010 Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol nasledovnú skutkovú a právnu argumentáciu:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.), vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.), keď dospel k záveru, že je vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.) a odvolanie nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V intenciách ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. „Rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov“ sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Predmetom preskúmania v danej veci je rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo rozhodnuté o prepustení žalobcu zo služobného pomeru.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Košiciach a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 372 ods. 1 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchytil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem, preto sa s nimi stotožňuje v celom rozsahu a na doplnenie dodáva.

Zo súdneho spisu, ktorého súčasťou je administratívny spis žalovaného bolo zistené, že žalobca po zložení služobnej prísahy colníka v štátnej službe dňa 01.07.1998 pracoval na pobočke Colného úradu Čierna nad Tisou. Dňa 20.01.2009 pod.č. R-18/2009-5334 vydal riaditeľ Colného úradu Michalovce rozhodnutie, ktorým podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z.z. prepustil zo služobného pomeru colníka A.. D.. P. Š., v stálej štátnej službe vo funkcii hlavný colný referent, poverený zastupovaním dočasne neobsadenej funkcie vedúceho zmeny pobočky Colného úradu Michalovce, miesto výkonu štátnej služby Čierna nad Tisou z dôvodu, že zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti colníka stanovené v § 44 ods. 3 písm. a/, b/ a h/ zákona a to tým, že dňa 31.10.2008 po dohode s colníčkou T. B. v rozpore so skutočným stavom veci podpísal úradný záznam č.j. 237/2008-5311 o nájdení skrytej veci 400 ks cigariet zn. Classic červené a vydal verejnú vyhlášku 44442/2008-5311 zo dňa 31.10.2008 aj napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že predmetné cigarety zistila ukryté colníčka T. B. u cestujúcej. Ako colník si žalobca nesplnil povinnosti nadriadeného uložené v § 45 písm. a/, c/, d/ a f/ zákona (organizovať, riadiť, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených colníkov, vyvodzovať dôsledky z porušovania služobných povinností, viesť podriadených colníkov k služobnej disciplíne a zabezpečovať dodržiavanie príslušných právnych predpisov spojených s výkonom štátnej služby colníka), nakoľko dňa 31.10.2008 po vykonaní kontroly cestujúcej mal vedomosť, že jemu podriadená colníčka po zistení colného priestupku u cestujúcej nepostupovala podľa ustanovenia § 72 a nasl. zákona č. 199/2004 Z.z. (colný zákon) a neprijal žiadne opatrenia, aby takéto konanie napravil, čím porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Podľa výroku rozsudku služobný pomer končí dňom doručenia rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 185 ods. 3 citovaného zákona. Po podaní odvolania žalovaný ako odvolací správny orgán potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a odvolanie žalobcu zamietol.

Z odôvodnenia druhostupňového rozhodnutia vyplýva, že protiprávne konanie zakladajúce dôvod prepustenia, ktorým je zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti bolo žalobcovi preukázané dôkazom zabezpečeným predpísaným zákonným spôsobom uvedeným v § 227 zákona o služobnom pomere colníkov, a to úradným záznamom riaditeľa colného úradu, ktorý sa osobne oboznámil so zápisnicou z výsluchu žalobcu a s obrazovým a zvukovým záznamom vyhotoveným na podklade príkazu sudcu Špeciálneho súdu v Pezinku, a ktorý mu sprístupnil vyšetrovateľ Ministerstva vnútra Slovenskej republiky dňa 07.01.2009. Uznesením Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby, 4. Inšpekčné oddelenie bolo voči žalobcovi vznesené konkrétne obvinenie zo spolupáchateľstva zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa v súbehu so zločinom podielníctva.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov, colníkom sa rozumie fyzická osoba, ktorá je v služobnom pomere v zmysle tohto zákona a vykonáva štátnu službu v služobnom úrade. Jednou z podmienok vzniku služobného pomeru colníka je zloženie služobnej prísahy. Tá obsahuje sľub čestnosti, statočnosti, disciplinovanosti ako aj ochrany bezpečnosti a verejného poriadku.

Od služobnej prísahy colníka sa odvíjajú jeho služobné povinnosti uvedené v ustanovení § 43 a § 44 tohto zákona. Základnou povinnosťou colníka, vychádzajúc z citovaných ustanovení, je dôsledné si plnenie svojich povinností stanovených nielen zákonmi a všeobecne záväznými predpismi ale aj služobnou prísahou, rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených.

Ustanovenie § 180 vyššie citovaného zákona č. 200/1998 Z.z. vymedzuje rozsah spôsobov skončenia služobného pomeru colníkov a ustanovenie § 183 vymedzuje spôsoby skončenia služobného pomeru prepustením.

Služobný úrad prepustí colníka zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby (§183 ods.1 písm. d/ cit. zákona).

Zákon o štátnej službe colníkov nie je možné porovnávať s porušením pracovnej disciplíny ostatných pracovníkov, ktorých činnosť je založená na zmluvnom vzťahu a posudzuje sa podľa zákonníka práce. Vyššia miera zodpovednosti colníkov je teda odzrkadlená v zákone, a tomu musia zodpovedať aj vyššie možnosti postihu zo strany nadriadených orgánov. Porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti sa môže colník dopustiť aj z nebanlivosti a nemusí ísť len o úmyselné konanie.

V konaní neboli porušené procesné práva žalobcu. Aj podľa odvolacieho súdu žalovaný správny orgán kvalifikoval konanie žalobcu v súlade so zákonom, keďže mal vedomosť o konaní jemu podriadenej colníčky, ktorá nepostupovala v súlade s právnymi predpismi a ani on neprijal žiadne opatrenia, aby takéto konanie napravil. Neobstojí tvrdenie žalobcu, že vo veci nebol dostatočne zistený skutkový stav a nebolo preukázané, že by sa vôbec dopustil porušenia služobnej povinnosti.

Z ustanovenia § 226 zákona o štátnej službe colníkov vyplýva, že účastníci konania sú povinní postupovať tak, aby svojim konaním nesťažovali a nezdržovali priebeh konania, majú právo nahliadať do spisov, okrem protokolov o hlasovaní, a majú právo robiť si výpisky. Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy (§ 227 ods. 3 citovaného zákona).

Z obsahu preskúmaného rozhodnutia a spisu žalovaného odvolací súd nezistil, že by správne orgány žalobcovi ako účastníkovi konania tieto práva odopreli. Preskúmané rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového orgánu sú v súlade so zákonom, vychádzajú zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, majú požadované formálne aj obsahové náležitosti a sú dostatočne odôvodnené. Ich zistenia dávajú dostatočný, najmä právny podklad pre ich záver o porušení služobnej prísahy a služobnej povinnosti zo strany žalobcu, s ktorými bol riadne oboznámený a ktorých dôsledné dodržiavanie sa od neho ako nadriadeného dôvodne očakávalo.

Správne orgány v tomto konkrétnom prípade usúdili, že konanie colníka spočívajúce v porušení služobnej prísahy a služobných povinností dosiahlo takej intenzity, že naplnia zákonný dôvod ustanovenia § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z.z. Obsah a rozsah vyššie uvedeného právneho pojmu obidva správne orgány dostatočne odôvodnili, podložili dôkazmi a vyvodili z neho aj zodpovedajúce závery.

S poukazom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.“

5. Následne v dôsledku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 5/2011-77 z 15. decembra 2011, ktorým Ústavný súd SR rozhodol, že Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp.zn. 3 Sžo/161/2010 porušil článok 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súvislosti s tým, že orgány verejnej správy a Krajský súd v Košiciach oprávnene použili ako dôkaz

obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní a zrušil na základe uvedených zistení rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19.08.2010, Najvyšší súd SR uznesením č.k. 3 Sžo 10/2012 z 05.06.2012 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/77/2009-40 z 11.03.2010 a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie. V zrušujúcom uznesení z 05.06.2012 NS SR uviedol nasledovné skutkové a právne dôvody zrušenia pôvodného rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11.03.2010:

„Najvyšší súd v ďalšom konaní vychádzal z odôvodnenia nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 5/2011-77 zo dňa 15. decembra 2011, ktoré tvorí právny rámec ďalšieho konania.

„Podstatou sťažovateľovej argumentácie je, že vzhľadom na ustanovenie § 114 ods. 7 Trestného poriadku, ako aj § 3 ods. 1 a 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním nebolo možné použiť obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní použitím informačno-technických prostriedkov v konaní o skončení služobného pomeru žalovaného.

Treba prisvedčiť všeobecným súdom, že sťažovateľ námietku neprípustnosti obrazovo-zvukového záznamu ako dôkazu v správnom konaní vôbec neuplatnil, a to dokonca ani v žalobe podanej krajskému súdu. Urobil tak až na pojednávaní krajského súdu konanom 11. marca 2010. Zároveň však treba konštatovať, že vykonanie tohto dôkazu krajským súdom namietol akonáhle sa o vykonanom dôkaze dozvedel. Sťažovateľ, ale ani jeho právny zástupca totiž neboli prítomní na pojednávaní konanom 25. februára 2010, keď došlo k vykonaniu dôkazu, pričom svoju neúčast' ospravedlnili a žiadali pojednávanie odročiť. Argument krajského súdu, podľa ktorého sťažovateľ vykonanie dôkazu v rámci správneho konania namietal na súde až po uplynutí zákonnej lehoty podľa § 250b ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keďže v zákonnej lehote podaná žaloba takúto námietku neobsahovala, sa javí ako irelevantný. Krajský súd totiž zrejme nebol s dôkazom vykonaným v správnom konaní spokojný (i keď neuviedol prečo), pretože postupom podľa § 250i ods. 1 druhej vety Občianskeho súdneho poriadku vykonal sám dokazovanie „oboznámením sa s videozáznamom“ na pojednávaní konanom 25. februára 2010, ako aj písomným prekladom verbálnej časti obrazovo-zvukového záznamu do slovenského jazyka na pojednávaní konanom 11. marca 2010. Krajský súd teda založil svoje rozhodnutie nie na dôkaze vykonanom v rámci správneho konania, ale na vlastnom dokazovaní. Neprípustnosť použitia obrazovo-zvukového záznamu ako dôkazu krajským súdom sťažovateľ nemohol namietat' predtým, než sa o vykonaní dôkazu dozvedel. Jeho námietka bola preto uplatnená včas.

Sťažovateľ tvrdí, že samotné vyhotovenie obrazovo-zvukového záznamu s použitím informačno-technických prostriedkov a následné použitie záznamu (mimo rámca trestného konania) v konaní o skončení služobného pomeru treba kvalifikovať ako zásah do práva na súkromie. Táto úvaha žalobcu budí prima facie určité pochybnosti, keďže k utajenému nahrávaniu nedošlo v súkromných priestoroch (napr. v byte žalobcu), ale na jeho pracovisku. Napriek tomu ide o zásah do práva na súkromie.

„Telefonické hovory, ktoré sťažovateľka (policajná dôstojníčka) uskutočnila zo služobných telefónov, spadajú pod pojem súkromný život, resp. korešpondencia v zmysle čl. 8 dohovoru.“ (Halfordová c/a Spojené kráľovstvo z 25. júna 1997).

V skúmanom prípade nemožno za zásadný rozdiel považovať to, že nešlo o odpočúvanie služobného telefónu, ale o inú metódu tajného sledovania rozhovorov a činnosti v priestoroch colného úradu. Ústavný súd preto považuje citované rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva na aplikovateľné v danom prípade.

K dosiaľ uvedenému treba dodať, že tak Trestný poriadok, ako aj zákon o ochrane pred odpočúvaním tiež považujú použitie informačno-technických prostriedkov za zásah do súkromia bez ohľadu na to, či k ich použitiu dochádza v súkromných alebo pracovných (služobných) priestoroch.

Ďalej sa javí ako podstatné, že sťažovateľ nenamieta protiústavnosť či protizákonnosť samotného použitia informačno-technických prostriedkov v rámci trestného konania, pretože vytyka skutočnosť, že obrazovo-zvukový záznam získaný v trestnom konaní bol použitý v inom (správnom) konaní, čo považuje za protiprávne.

Vzhľadom na uvedenú konštrukciu sťažnostnej námietky nejaví sa ako účelné skúmať namietané porušenie práva na súkromie spôsobom zaužívaným v týchto prípadoch, teda tak, že by sa postupne skúmali legalita zásahu, jej legitímnosť a napokon proporcionalita (napr. I. ÚS 274/05). Povaha námietky si vyžaduje, aby sa skúmala z hľadiska základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé konanie. Treba poznamenať, že žalobca porušenie týchto práv v danej súvislosti nenamietal a nežiada ho ani vysloviť. Ide o čl. 46 ods. 2 ústavy, ktorý treba považovať za samostatné základné právo na súdnu ochranu v rámci správneho súdnictva, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý nerozlišuje súdne konania podľa tohto kritéria.

Ďalej treba prisvedčiť krajskému súdu a najvyššiemu súdu, že vzhľadom na ustanovenie § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočným stav veci. Takýmto prostriedkom je nepochybne aj obrazovo-zvukový záznam. Ani sťažovateľ vo všeobecnej rovine tento záver všeobecných súdov nenapáda. Zrejme s odvolaním sa na dôvetok tohto ustanovenia, podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť iba také prostriedky, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi, namietal, že použitie obrazovo-zvukového záznamu získaného v trestnom konaní v danom prípade bolo treba považovať za nepovolené.

Procesné ustanovenie, podľa ktorého za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, pokiaľ sú v súlade s právnymi predpismi, treba z ústavnoprávneho hľadiska považovať za kolíziu verejného záujmu a ochrany práv. Ide totiž o stret medzi verejným záujmom na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia v konaní a ochranou určitých práv, resp. oprávnených záujmov, ktoré bránia použitiu niektorého dôkazného prostriedku. Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že prednosť má verejný záujem na dôslednom objasnení rozhodujúcich skutočností potrebných na vydanie rozhodnutia, avšak za súčasného spolupôsobenia bŕzd daných s ohľadom na ochranu určitých práv, resp. oprávnených záujmov. Tým je dané, že nie všetky prostriedky, pomocou ktorých by objektívne bolo možné zistiť a objasniť stav veci, sa smú použiť v príslušnom konaní.

Z ustanovenia § 114 ods. 7 Trestného poriadku vyplýva zásadný zákaz použitia obrazovo-zvukového záznamu získaného v rámci konkrétneho trestného konania v inom trestnom konaní, avšak s určitými taxatívne vymenovanými výnimkami. Trestný poriadok upravuje materiu získavania a použitia obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami iba v rámci trestného konania. Naproti tomu získavanie a použitie obrazovo-zvukových záznamov zhotovených informačno-technickými prostriedkami v iných konaniach, resp. pre účely iných konaní upravuje zákon o ochrane pred odpočúvaním (§ 1 ods. 1 a 2) .

Najvyšší súd na odvolaciu námietku sťažovateľa o neprípustnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu z trestného konania v odôvodnení svojho v rozsudku nijako nereagoval a s námietkou sa nevysporiadal, hoci táto mala pre posúdenie veci zásadný význam. Nezaujal teda žiadne stanovisko v otázke vzájomného vzťahu medzi ustanovením § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe na jednej strane a ustanoveniami § 114 Trestného poriadku a § 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním na strane druhej. Z tohto aspektu je rozsudok najvyššieho súdu zjavne neodôvodnený a v končnom dôsledku nepreskúmateľný, keďže nedáva dostatočnú odpoveď na sťažovateľom nastolenú rozhodujúcu právnu otázku. V podstate a primárne to znamená porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Zároveň sekundárne tým došlo aj k zásahu do základného práva na súkromie podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len O.s.p.) opätovne preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce a s prihliadnutím na záväznú časť právneho názoru ústavného súdu doplnil argumentáciu a právne úvahy k námietke sťažovateľa o neprípustnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu získaného v trestnom konaní v správnom konaní o skončení služobného pomeru colníka. Súčasne podľa § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. mu vec vrátil na ďalšie konanie. Zásadná právna otázka znie, či je právne prípustné pre účely zistenia porušenia služobnej disciplíny colníka alebo policajta, ktoré sa skutkovo prekrýva s dôvodným podozrením zo spáchania trestného činu, použiť v konaní o skončení služobného pomeru obrazovo-zvukový záznam (ITP) získaný v jeho trestnej veci, v

trestnom konaní z vyšetrovacieho spisu. Táto otázka musí byť preskúmaná v dvojstupňovom súdnom konaní.

Podľa § 114 ods. 7 Trestného poriadku v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej boli vyhotovené obrazové, zvukové alebo obrazovo-zvukové záznamy, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre úmyselný trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky, korupciu, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva.

Uvedené ustanovenie obsahuje zákaz použitia vyhotovených obrazovo-zvukových záznamov v inej trestnej veci. Predmetom konania najvyššieho súdu v správnom súdnictve nebola trestná vec. Z tohto dôvodu najvyšší súd implicitne vychádzal z názoru, že uvedené ustanovenie nie je v rámci súdneho prieskumu zákonnosti relevantné a ani Trestný poriadok nie je prameňom správneho práva, pokiaľ niektorý z právnych predpisov, ktoré sú prameňom správneho práva na použitie Trestného poriadku odkazuje.

Ustanovenie § 114 Trestného poriadku je systematicky zaradené do piatej hlavy Trestného poriadku s názvom „Zabezpečovanie informácií“. Dokazovanie je samostatne upravené v šiestej hlave Trestného poriadku s názvom „Dokazovanie“. Z uvedeného je zrejmé, že zákon rozlišuje medzi zabezpečovaním informácií a dokazovaním.

Trestný poriadok v § 1 (predmet zákona) upravuje postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov. Vzhľadom na právomoc súdov v občianskom súdnom konaní § 7, § 8 O.s.p. najvyšší súd v pôvodom rozhodnutí nevytkol krajskému súdu, že sa aplikáciou tohto ustanovenia nezaoberal. Krajský súd v ďalšom konaní doplní argumentáciu k ust. § 114 Trestného poriadku vo vzťahu ku konaniu o skončenie služobného pomeru colníka.

Trestný poriadok neobsahuje ustanovenie zakazujúce použiť dôkazy získané v trestnom konaní v iných konaniach, napr. v správnom konaní o skončenie služobného pomeru. Trestný poriadok je v tejto časti indiferentným a tieto otázky vo svojich ustanoveniach nerieši. Táto právna otázka bude ustálená krajským súdom v súčinnosti s účastníkmi konania. Najvyšší súd neurčuje túto časť právneho názoru pre krajský súd ako záväznú, ale ako predmet na právnu argumentáciu v prvostupňovom konaní. Krajský súd v súčinnosti s účastníkmi konania musí jednoznačne zodpovedať aj predbežnú otázku, či ide o údaje získané použitím informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní, t.j., či išlo o nariadenie ich použitia výlučne pre trestné konanie. Ak ide o údaje získané v trestnom konaní je potrebné jednoznačne uviesť ustanovenia dotknutých právnych predpisov alebo iných prameňov práva, ktoré bránia ich použitiu v konaní o skončenie služobného pomeru colníka.

Zákon o ochrane pred odpočúvaním je relevantným predpisom i pre správne konanie o skončenie služobného pomeru colníka. Tejto skutočnosti mal Krajský súd v Košiciach venovať pozornosť.

Podľa § 1 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním tento zákon ustanovuje podmienky použitia informačno-technických prostriedkov bez predchádzajúceho súhlasu toho, komu zasahuje do súkromia orgán štátu, ktorý informačno-technický prostriedok používa.

Podľa § 1 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním tento zákon sa nevzťahuje na použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní podľa osobitného zákona. (Trestný poriadok).

Právnou otázkou, ktorá vyplýva z aplikácie ust. § 1 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním je, či svojou vecnou pôsobnosťou uvedené ustanovenie vylučuje použitie údajov získaných informačno-technickými prostriedkami v trestnom konaní v konaní o skončenie služobného pomeru colníka. Zákon o ochrane pred odpočúvaním rozlišuje medzi použitím informačno-technického prostriedku (§ 3 ods. 1) a použitím údajov získaných informačno-technickým prostriedkom. Otázka subsidiarity použitia údajov získaných v trestnom konaní za splnenia podmienky § 3 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním je ďalšou, ku ktorej sa krajský súd v ďalšom konaní musí vyjadriť.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním informačno-technický prostriedok možno použiť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obranu štátu, predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobôd iných. Použitím informačno-technického prostriedku sa môže základné právo alebo sloboda obmedziť len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznaného cieľa, na ktorý slúži.

Predchádzanie trestnej činnosti colníkov pri výkone ich služby a v mieste výkonu služby je relevantným dôvodom pre použitie informačno-technického prostriedku. Najvyšší súd vychádza zo skutočnosti, že nevyhnutnosť ich použitia vyplýva i z okolností tohto prípadu, na vonkajšej hranici colného územia EU s Ukrajinou.

Podľa § 3 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním údaje získané informačno-technickými prostriedkami možno použiť výlučne na dosiahnutie účelu pri plnení úloh štátu, ktoré spĺňajú podmienky podľa odseku 1. Túto zákonnú podmienku považuje najvyšší súd v tomto štádiu konania za osvedčenú. Jej splnenie však bude predmetom skúmania krajského súdu.

Podľa § 227 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Najvyšší súd v tomto štádiu konania nezistil existenciu ustanovenia Trestného poriadku, ktoré by zakazovalo použitie obrazovo-zvukového záznamu v inom ako trestnom konaní. Ustanovenie § 114 ods. 7 Trestného poriadku používa pojem „v inej trestnej veci“ a nie pojem v „inej veci“. To znamená, že použitie záznamu je obmedzené, ak vedie k trestnej zodpovednosti. Trestná zodpovednosť má však prísnejšie podmienky na uplatnenie ako disciplinárna zodpovednosť colníkov, ktorí podliehajú služobnej disciplíne.

Ustanovenie § 180 zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov vymedzuje druhy skončenia služobného pomeru colníkov a v § 183 sa uvádzajú spôsoby skončenia služobného pomeru prepustením.

Služobný úrad prepustí colníka zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby (§ 183 ods. 1 písm. d/ cit. zákona).

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu žalovaného najvyšší súd zistil, že žalobca po zložení služobnej prísahy colníka v štátnej službe dňa 01.07.1998 pracoval na pobočke Colného úradu Čierna nad Tisou. Dňa 20.01.2009 pod. č. R-18/2009-5334 vydal riaditeľ Colného úradu Michalovce rozhodnutie, ktorým podľa § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z.z. prepustil zo služobného pomeru colníka kpt. D.. P. Š., v stálej štátnej službe vo funkcii hlavný colný referent, poverený zastupovaním dočasne neobsadenej funkcie vedúceho zmeny pobočky Colného úradu Michalovce, miesto výkonu štátnej služby Čierna nad Tisou z dôvodu, že zvlášť hrubým spôsobom porušil základné povinnosti colníka stanovené v § 44 ods. 3 písm. a/, b/ a h/ zákona a to tým, že dňa 31.10.2008 po dohode s colníčkou T. B. v rozpore so skutočným stavom veci podpísal úradný záznam č.j. 237/2008-5311 o nájdení skrytej veci 400 ks cigariet zn. Classic červené a vydal verejnú vyhlášku 44442/2008-5311 zo dňa 31.10.2008 aj napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že predmetné cigarety zistila ukrytá colníčka T. B.Á. u cestujúcej. Ako colník si žalobca nesplnil povinnosti nadriadeného uložené v § 45 písm. a/, c/, d/ a f/ zákona (organizovať, riadiť, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených colníkov, vyvodzovať dôsledky z porušovania služobných povinností, viesť podriadených colníkov k služobnej disciplíne a zabezpečovať dodržiavanie príslušných právnych predpisov spojených s výkonom štátnej služby colníka), nakoľko dňa 31.10.2008 po vykonaní kontroly cestujúcej mal vedomosť, že jemu podriadená colníčka po zistení colného priestupku u cestujúcej nepostupovala podľa ustanovenia § 72 a nasl. zákona č. 199/2004 Z.z. (colný zákon) a neprijal žiadne opatrenia na nápravu, čím porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Podľa výroku služobný pomer končí dňom doručenia rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 185 ods. 3 citovaného zákona. Po podaní odvolania žalovaný potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a odvolanie žalobcu zamietol.

Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že protiprávne konanie zakladajúce dôvod prepustenia, ktorým je zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti bolo žalobcovi preukázané dôkazom, a to úradným záznamom riaditeľa colného úradu, ktorý sa osobne oboznámil so zápisnicou z výsluchu žalobcu (príloha 22 administratívneho spisu) ktorú mu sprístupnil vyšetrovateľ Ministerstva vnútra Slovenskej republiky dňa 07.01.2009. ďalším dôkazom bol úradný záznam zn. 7840/2009-5300-INT zo dňa 13.09.2009 (príloha č. 5 administratívneho spisu), spísaný mjr. F. F. L., námestníkom riaditeľa colného úradu v ktorom uvádza, že „z poverenia GRCR SR sa na základe žiadosti riaditeľa Colného úradu Michalovce č. 12515/2009-5334 a so súhlasom vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby, 4. Inšpekčné oddelenie oboznámil s dôkazovými materiálmi z vyšetrovacieho spisu ČVS:SKIS-130/IS-4-V-2008, v rámci ktorého mu bol sprístupnený obrazový a zvukový záznam z výkonu služby colníka, ktorého meno je P. Š..“. Z predmetného spisu zistil skutočnosti, ktoré boli dôvodom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru colníka.

Vzhľadom na nález ústavného súdu je zásadnou právnou otázkou sprístupnenia obrazovo-zvukových záznamov colným orgánom pre účely konania vo veciach služobného pomeru colníkov. Táto otázka bude predmetom skúmania krajského súdu v ďalšom konaní. Právne významnou okolnosťou je aj skutočnosť, či išlo o súčinnosťnú akciu polície a colných orgánov.

Podľa § 7 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním kópiu zvukového, obrazového alebo zvukovo-obrazového záznamu (ďalej len „záznam“), ktorý bol vyhotovený použitím informačno-technického prostriedku, možno postúpiť len vecne a miestne príslušnému štátnemu orgánu, ak záznam môže byť dôkazom v konaní vedenom pred príslušným štátnym orgánom v medziach jeho zákonom ustanovenej právomoci. Vecne a miestne príslušný štátny orgán, ktorému bol záznam postúpený, nesmie vyhotoviť kópiu záznamu ani záznam alebo jeho prepis poskytnúť k nahliadnutiu, či skopírovaniu inej osobe, inému štátnemu orgánu alebo orgánu územnej samosprávy alebo inej samosprávy.

Podľa § 7 ods. 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním ak sa majú informácie získané použitím informačno-technického prostriedku použiť ako dôkaz v trestnom konaní, vyhotoví orgán štátu písomný záznam s uvedením údajov o mieste, čase a zákonnosti použitia informačno-technického prostriedku; k písomnému záznamu orgán štátu priloží záznam a jeho doslovný prepis. Informácie získané použitím informačno-technického prostriedku, ktoré sa nevzťahujú na dôvody jeho použitia uvedeného v žiadosti, sa môžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní, len ak sa týkajú trestnej činnosti, v súvislosti s ktorou možno použiť informačno-technický prostriedok.

Podľa § 7 ods. 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním ak sa informačno-technický prostriedok použil v rozpore s týmto zákonom, záznam získaný pri takom použití alebo akýkoľvek iný výsledok nezákonného použitia informačno-technického prostriedku nijaký štátny orgán ani iný orgán verejnej moci nesmie použiť ako dôkaz, ani uznať za dôkaz okrem trestného alebo disciplinárneho konania proti osobe, ktorá záznam nezákonne vyhotovila alebo dala príkaz na jeho vyhotovenie. Nezákonne získaný záznam alebo iný výsledok sa musí zničiť v prítomnosti zákonného sudcu príslušného na vydanie povolenia do 24 hodín od protiprávneho použitia informačno-technického prostriedku.

Uznesením Ministerstva vnútra SR, Sekcia kontroly a inšpekčnej služby, Odbor inšpekčnej služby, 4. Inšpekčné oddelenie bolo voči žalobcovi vznesené konkrétne obvinenie zo spolupáchateľstva zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa v súbehu so zločinom podielníctva.

Vychádzajúc z nálezu ústavného súdu, pre posúdenie veci má zásadný význam námietka neprípustnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu z trestného konania tak, ako aj stanovisko v otázke vzájomného vzťahu medzi ustanovením § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe na strane jednej a ustanoveniami § 114 Trestného poriadku a § 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním na strane druhej.

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (§ 227 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov). Preto je v ďalšom konaní nevyhnutné identifikovať prípadný nesúlad s právnymi predpismi.

Zákon č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ochrane pred odpočúvaním“) v ustanovení § 1 ustanovuje podmienky použitia informačno-technických prostriedkov bez predchádzajúceho súhlasu toho, komu zasahuje do súkromia orgán štátu, ktorý informačno-technický prostriedok používa.

Správne orgány v tomto konkrétnom prípade usúdili, že konanie colníka (vyššie uvedené v texte tohto rozhodnutia, ktoré bolo potvrdené ako dôkazom obrazovo-zvukovým záznamom získaným v trestnom konaní) spočívajúce v porušení služobnej prísahy a služobných povinností dosiahlo takej intenzity, že napĺňa zákonný dôvod ustanovenia § 183 ods. 1 písm. d/ zákona č. 200/1998 Z.z.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia síce vyjadril k podstate veci, ktorou je porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, ale keďže rozhodnutie neodôvodnil v právnom rámci určeným ústavným súdom, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.

Z vyššie uvedených dôvodov a s poukazom na východiská uvedené v náleze ÚS SR č. k. II ÚS 5/2011-77 zo dňa 15. decembra 2011 Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/77/2009-40 zo dňa 11. marca 2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. h/, ods. 2 O.s.p.).“

6. Po ďalšom prejednaní preskúvanej právnej veci Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 6S/77/2009-90 z 29.11.2012 postupujúc podľa § 250j ods. 2 písm. d) O. s. p. zrušil rozhodnutie Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva SR č. 10127/2009-1409 z 05.05.2009, ako aj rozhodnutie Riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-18/2009-5334 zo dňa 20.01.2009 a vec vrátil žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky na ďalšie konanie. V dôsledku odvolania žalovaného Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky z 10.01.2013 (č.l.107-111 spisu), Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 3Sžo/18/2013 z 10.10.2013 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/77/2009-90 zo dňa 29.11.2012 a vec mu vrátil na ďalšie konanie uvádzajúc nasledovné skutkové a právne dôvody daného procesnoprávneho postupu:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1 O.s.p., § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) a podľa § 250ja ods. 3 druhá veta O.s.p. v spojení § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a podľa § 221 ods. 2 O.s.p. vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V priebehu odvolacieho konania žalobca predložil uznesenie Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII Gv 34/09 - 17 zo dňa 25.09.2013, ktorým prokurátor podľa § 215 ods. 1 písm. b) Tr. por. zastavil trestné stíhanie proti obvineným colníkom, medzi inými aj proti obvinenému 2) žalobcovi D.. P. Š., služobne zaradenému ako vedúci zmeny PCÚ Čierna nad Tisou, ktorí colníci boli uznesením vyšetrovateľa MVSR, Sekcie kontroly a inšpekčnej služby, Odboru inšpekčnej služby, 4. inšpekčného oddelenia Košice, zo dňa 08.12.2008 pod číslom CVS:SKIS-130/IS-4-V-2008 trestne stíhaní za zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v súbehu so zločinom podielníctva podľa § 20 k § 231 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. b) Tr. zák., pretože skutky nie sú trestným činom. Skutky žalobcu i ostatných obvinených priamo súvisia s výkonom služobných povinností a obsahovo sa prekrývajú s dôvodmi skončenia služobného pomeru.

Z uvedeného vyplýva, že trestné stíhanie nebolo zastavené z dôvodov podľa § 215 ods. 1 písm. a), c) Tr. por., t.j. že by bolo nepochybné, že sa skutok nestal, alebo, že by bolo nepochybné, že skutok nespáchal obvinený. Uznesenie o zastavení trestného stíhania je preto bez meritórneho vplyvu na skutky, pre ktoré bol s colníkmi skončený služobný pomer.

Najvyšší súd nariadil vo veci pojednávanie dňa 17.09.2013 a dňa 10.10.2013. Žalobca sa opakovane nedostavil a znemožnil tak vykonanie svojho výsluchu na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia. Najvyšší súd dospel k záveru, že v tak závažnej veci je nevyhnutné vykonať jeho výsluch na súde prvého stupňa. Výsluch žalobcu je potrebný na preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia. V rámci výsluchu by mal zodpovedať aj otázky žalovaného.

Úlohou krajského súdu po tom, ako bol zrušený jeho rozsudok č. k. 6S/77/2009-40 zo dňa 11.03.2010 uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/10/2012 zo dňa 05.06.2012 bolo preskúmať „či je právne prípustné pre účely zistenia porušenia služobnej disciplíny colníka alebo policajta, ktoré sa skutkovo prekrýva s dôvodným podozrením zo spáchania trestného činu, použiť v konaní o skončení služobného pomeru obrazovo-zvukový záznam (ITP) získaný v jeho trestnej veci, v trestnom konaní z vyšetrovacieho spisu“. Táto otázka mala byť preskúmaná v dvojestupňovom súdnom konaní za súčinnosti účastníkov konania. Zásadný význam tejto právnej otázky spočíva v tom, že v sporoch o prepustenie zo služobného pomeru policajtov a colníkov pre závažné porušenie služobnej prísahy sa pravidelne vyskytujú situácie, v ktorých skutok, pre ktorý je začaté trestné stíhanie je totožný s dôvodom prepustenia zo služobného pomeru, pričom v administratívnom konaní sú použité dôkazy z trestného konania, vrátane obrazovo- zvykových záznamov, vyhotovených zo služobných priestorov polície a colných úradov, a to počas výkonu služby. Nemožnosť použiť tieto dôkazné prostriedky vedie k situácii, že osoby, u ktorých je spochybnená ich spoľahlivosť nemôžu byť prepustené zo služobného pomeru. Najvyšší súd v súčasnosti nemá možnosť obrátiť sa s prejudiciálnou otázkou na Európsky súd pre ľudské práva so žiadosťou o stanovisko k aplikácii Dohovoru, hoci v súčasnosti sa pripravuje protokol k Dohovoru, ktorý by mal takýto postup umožniť.

Úlohou krajského súdu bude postupovať v intenciách uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/10/2012 zo dňa 05.06.2012, preskúmať zákonnosť použitia obrazovo-zvukového záznamu v konaní o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, a v novom konaní sa vysporiadať aj s predloženým listinným dôkazom a v ňom identifikovanými skutkami (vo vzťahu k žalobcovi), ako aj so skutkami vymedzenými v rozhodnutiach správnych orgánov.

Žalobca bol rozhodnutím riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-18/2009-5334 zo dňa 20.01.2009 prepustený zo služobného pomeru pre dva skutky. Obrazový a zvukový záznam má priamy vzťah k prvému skutku. V danom prípade však žalobca bol aj v riadiacej funkcii a bol prepustený zo služobného pomeru aj z dôvodu, že „ďalej si menovaný colník nesplnil povinnosti nadriadeného, ktoré sú uložené v § 45 písm. a), c), d) a f) zákona č. 200/1998 Z.z., a to organizovať, riadiť, kontrolovať a hodnotiť výkon štátnej služby podriadených colníkov, vyvodzovať dôsledky z porušovania služobných povinností, viesť colníkov k služobnej disciplíne a zabezpečovať dodržiavanie príslušných právnych predpisov spojených z výkonom štátnej služby colníka, nakoľko dňa 31.10.2008 po vykonaní colnej kontroly cestujúcej mal vedomost', že jemu podriadená colníčka po zistení colného priestupku u cestujúcej nepostupovala podľa § 72 a nasledujúcich ustanovení zákona č. 199/2004 Z.z. colný zákon a neprijal žiadne opatrenie, aby konanie napravil“. Tento skutok je taktiež nevyhnutné vyhodnotiť na základe obsahu administratívneho spisu. Zákonnosť postupu u každého z dvoch skutkov musí byť preskúmaná samostatne a samostatne vyhodnotená na základe obsahu spisu. Na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného je nevyhnutné pripojiť i vyšetrovací trestný spis.

Podľa odôvodnenia nálezu Ústavného súdu SR II. ÚS 5/2011-77 „najvyšší súd na odvoláciu námietku sťažovateľa o neprípustnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu z trestného konania v odôvodnení svojho rozsudku nijako nereagoval a s námietkou sa nevysporiadal, hoci táto mala pre posúdenie veci zásadný význam. Nezaujal teda žiadne stanovisko v otázke vzájomného vzťahu medzi ustanovením § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe na jednej strane a ustanoveniami § 114 Trestného poriadku a § 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním na strane druhej. Z tohto aspektu je rozsudok najvyššieho súdu zjavne neodôvodnený a v konečnom dôsledku nepreskúmateľný, keďže nedáva dostatočnú odpoveď na sťažovateľom nastolenú rozhodujúcu právnu otázku. V podstate a primárne to znamená porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

Z uvedeného je zrejmé, že rozsudok najvyššieho súdu bol zrušený pre nedostatočné odôvodnenie postupu najvyššieho súdu z hľadiska Dohovoru. Najvyšší súd preto dopĺňa nasledovnú právnu argumentáciu.

K použitiu dôkazov z trestného konania v konaní o skončenie služobného pomeru colníka najvyšší súd dospel k nasledovným zisteniam.

Ustanovenie § 114 ods. 7 Trestného poriadku obsahuje zákaz použitia vyhotovených obrazovo-zvukových záznamov v inej trestnej veci, ale neobsahuje (a ani iné ustanovenia Trestného poriadku neobsahujú) ustanovenie zakazujúce použiť dôkazy získané v trestnom konaní v iných konaniach, teda aj v správnom konaní o skončenie služobného pomeru.

Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia, ako aj z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že protiprávne konanie, ktoré bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru colníka, a ktoré žalovaný kvalifikoval ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti, bolo preukázané úradným záznamom riaditeľa colného úradu, ktorý sa oboznámil so zvukovým a obrazovým záznamom, ktorý mu sprístupnil vyšetrovateľ Ministerstva vnútra SR, sekcie kontroly a inšpekčnej služby, odboru inšpekčnej služby, IV. inšpekčné oddelenie, a ďalším dôkazom bol úradný záznam zo dňa 13.03.2009 č. 7840/2009-5300-INT spísaný námestníkom riaditeľa colného úradu, z ktorého vyplýva, že sa oboznámil s dôkaznými materiálmi vyšetrovacieho spisu ČVS: SKIS-130/IS4-V-2008 a z neho zistil skutočnosti, ktoré boli dôvodom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru colníka.

Právna neprípustnosť použiť dôkaz v konaní o skončenie služobného pomeru colníka získaný v trestnom konaní vedenom pre rovnaký skutok ako je dôvod skončenia služobného pomeru sa javí ako rozpor so zásadou ultima ratio. Konanie, ktoré nedosahuje intenzitu trestného činu (skutok nie je trestným činom), ale je nezlučiteľné s výkonom štátnej služby colníka by týmto spôsobom nemohlo by vôbec postihnuteľné či už v disciplinárnom konaní, alebo v konaní o skončenie služobného pomeru pre porušenie služobnej prísahy.

Podľa § 114 ods. 7 Tr. por. v inej trestnej veci, ako je tá, v ktorej boli vyhotovené obrazové, zvukové alebo obrazovo-zvukové záznamy, možno záznam ako dôkaz použiť len vtedy, ak sa súčasne aj v tejto veci vedie trestné konanie pre úmyselný trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby prevyšujúcou tri roky, korupciu, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti alebo pre iný úmyselný trestný čin, o ktorom na konanie zaväzuje medzinárodná zmluva.

Ustanovenie § 114 ods. 7 Trestného poriadku obsahuje zákaz použitia vyhotovených obrazovo-zvukových záznamov v inej trestnej veci, ale neobsahuje (a ani iné ustanovenia Trestného poriadku neobsahujú) ustanovenie zakazujúce použiť dôkazy získané v trestnom konaní v iných konaniach, teda aj v správnom konaní o skončenie služobného pomeru. Trestný poriadok upravuje postup v trestnom konaní a vzhľadom na predmet svojej úpravy nezasahuje do procesnej úpravy disciplinárneho konania a do konania o prepustenie colníka zo služobného pomeru. Vzhľadom na uvedené východiská najvyšší súd nezistil, že ustanovenie § 114 ods. 7 Trestného poriadku by zúžilo rozsah použiteľných dôkazných prostriedkov v § 227 ods. 1, 2 zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov. Trestná zodpovednosť colníka v prípade zneužitia právomoci verejného činiteľa má kvalitatívne iný charakter ako zodpovednosť za porušenie služobnej prísahy. Znaky skutkovej podstaty trestného činu sú detailnejšie (zásada nullum crimen). Služobná prísaha je vymedzená všeobecne. Prekrýva sa s požiadavkou spoľahlivosti (§ 2 ods. 3 písm. c) zák. č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov), ktorá musí byť u colníka zachovaná počas celého výkonu služby, tzn. či u colníka trvajú skutočnosti, ktoré dávajú záruku riadneho výkonu služby. Je potrebné zdôrazniť, že služobnej prísaha podliehajú iba osoby, ktoré ju dobrovoľne zložili. V zmysle § 227 ods. 1 zák. č. 200/1998 Z.z. z okruhu použiteľných dôkazných prostriedkov možno vylúčiť iba tie, ktoré nie sú v súlade s právnymi predpismi. Senát najvyššieho súdu rozpor s ust. § 114 ods. 7 Trestného poriadku nezistil. Trestný poriadok tu používa pojem „v inej trestnej veci“. Súčasne nezistil rozpor so zákonom č. 166/2003 Z.z. o ochrane pred odpočúvaním, keďže podľa § 1 ods. 2 „tento zákon sa nevzťahuje na použitie informačno-technických prostriedkov v trestnom konaní podľa osobitného zákona“.

Pokiaľ ide o rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 25.06.1997 Halfordová proti Spojenému Kráľovstvu, senát zistil, že sťažnosť sa týkala porušenia článku 8 Dohovoru v súvislosti s odpočúvaním hovorov uskutočnených zo služobného a z domáceho telefónu sťažovateľky - policajnej dôstojníčky. Uvedený rozsudok ESĽP sa skutkovo odlišuje od predmetu konania v tom, že sťažovateľka nebola podozrivá zo spáchania trestnej činnosti a porušovania služobnej prísahy. Nebol teda naplnený zákonný

dôvod na odpočúvanie a nebol daný ani súhlas súdu na takýto postup. Išlo o postup mimo trestného konania a bez príkazu súdu. Zo služobného a domáceho telefónu sťažovateľa uskutočňovala i súkromné hovory.

V prípade žalobcu je však súvislosť obrazového a zvukového záznamu so zásahom do práv jednotlivca na rešpektovanie jeho súkromného života sporná. Vyhotovenie obrazovo- zvykového záznamu nebolo spojené so vstupom do obydľia, týkalo sa služobných priestorov, určených na vykonávanie služobných úkonov, záznamy boli uskutočnené počas výkonu služby, na základe príkazu sudcu. Použitím záznamov v konaní o skončení služobného pomeru nie je osvedčený zásah do súkromia, pretože toto konanie je neverejné a jeho dôsledkom rovnako nie je zásah do súkromia, ale skončenie služobného pomeru pre porušenie služobnej prísahy. Senát najvyššieho súdu preto konštatuje, že na základe obsahu spisu nezistil interferenciu použitia obrazovo-zvukového záznamu s čl. 8 Dohovoru. Ide o zásadnú právnu otázku zachovania funkčnosti mechanizmu služobnej prísahy.“

7. V ďalšom priebehu súdneho preskúvacieho konania sa Krajský súd v Košiciach dôsledne riadil pokynmi uvedenými v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3Sžo/18/2013 z 10.10.2013 (predchádzajúci bod odôvodnenia tohto rozsudku), oboznámil sa s obsahom vyjadrenia právneho zástupcu žalobcu zo 06.02.2014 (č.l. 158-160 spisu) a jeho prílohou na č.l. 163-165 spisu a určil vo veci termín pojednávania na deň 13.02.2014 (zápisnica o pojednávaní na č.l. 166 - 168 spisu). Uvedené pojednávanie správny súd odročil na neurčito s tým, že bude vyžiadany trestný spis Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp.zn. BB-3T/30/2013.

V ďalšom priebehu konania žalobca prostredníctvom právneho zástupcu doručil súdu vyjadrenie a žiadosť o konanie a rozhodnutie vo veci z 25.08.2014 a zo 16.09.2014, na ktoré Krajský súd v Košiciach reagoval prípisom z 22.10.2014 (č.l.185 spisu), v ktorom správny súd uviedol:

„V označenej právnej veci ste podaniami z 25.08.2014 a 16.09.2014 žiadali o určenie termínu pojednávania, poukazujúc na Vaše právne hodnotenie veci obsiahnuté v oboch uvedených podaniach.

Uvádzate, že pripojenie trestného spisu Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica (3T/30/2013) nie je potrebné, pretože sa v ňom „nenachádzajú žiadne dôkazy, ktoré by mohli byť použité v súdnom konaní 6S/77/2009.“

Súd opakovane žiadal o zaslanie uvedeného spisu z dôvodu jednoznačne formulovanej požiadavky Najvyššieho súdu SR v odôvodnení uznesenia Najvyššieho súdu SR č.k. 3Sžo/18/2013 z 10.10.2013 „Na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného je nevyhnutné pripojiť i vyšetrovací trestný spis“ - str. 5 uvedeného uznesenia, č.l. 153 spisu sp.zn. 6S/77/2009).

Z uvedených dôvodov termín pojednávania bude stanovený po splnení daného pokynu Najvyššieho súdu SR, ktorým je Krajský súd v Košiciach v preskúvanej právnej veci viazaný.

8. Uznesením č.k. 6S/77/2009-211 z 18.11.2015 Krajský súd v Košiciach prerušil konanie do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Trebišov pod sp.zn. 3T/135/2014. Predmetné uznesenie Krajského súdu v Košiciach Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 3Sžo/6/2016 z 22.02.2017 zrušil a zároveň odmietol odvolanie žalovaného proti uvedenému uzneseniu ako oneskorene podané. K zrušujúcim dôvodom uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/77/2009-211 z 18.11.2015 Najvyšší súd Slovenskej republiky argumentoval nasledovne:

„Predmetom odvolacieho prieskumu je rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach, ktorým súd bez návrhu rozhodol o prerušení konania vo veci samej do právoplatného skončenia trestného konania vedeného na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 3T/135/2014. Ako vyplýva z kópií rozhodnutí priložených žalobcom, Uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 7To/48/2016-606 zo dňa 08.06.2016 bolo zamietnuté odvolanie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR voči rozsudku Okresného súdu v Trebišove zo dňa 26.01.2016 sp. zn. 3T/135/2014, a teda toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť.

Nakoľko dôvody na prerušenie konania vedeného na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. 6S/77/2009 zanikli, odvolací súd napadnuté rozhodnutie v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. i/ zrušil.“

9. Dňa 24.04.2014 žalobca doručil súdu žiadosť o pokračovanie v konaní a zároveň zaujal právne stanovisko z rovnakého dňa s prílohou (č.l.269-272 spisu), v ktorom uviedol: V súlade s dôvodmi žaloby z 18.06.2009 skutkovú a právnu argumentáciu proti preskúmanému rozhodnutiu tvrdiac, že v preskúmanej administratívno-právnej veci neboli naplnené všetky znaky skutkových podstát uvedených v ustanovení § 72 a nasl. zákona č. 199/2004 Z.z.

10. Za účelom komplexného posúdenia preskúmanej právnej veci Krajský súd v Košiciach v súvislosti s určením termínu pojednávania na deň 21.06.2017 pripojil k súdnemu spisu trestný spis Okresného súdu Trebišov sp.zn. 3T/135/2014.

11. Krajský súd v Košiciach po opätovnom preskúmaní veci vychádzajúc z obsahu a záverov doterajšieho súdneho preskúmacieho konania, tak ako to vyplýva z obsahu odôvodnenia tohto rozsudku, rešpektujúc nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II. ÚS 5/2011-77 z 15.12.2011 a obsah rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 3T/135/2014 z 26. januára 2016 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 7To/48/2016-606 z 18. júna 2016 (č.l.251-260 spisu), ktorými bol žalobca právoplatne oslobodený spod obžaloby Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp.zn. VII/2 Gv 182/14/1000-17 z 30.10.2014, plne sa pridriavajúc pokynov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedených v uzneseniach NS SR č.k. 3Sžo/18/2013 z 10.10.2013 (č.l. 151-154 spisu) a č.k. 3Sžo/6/2016 z 22.02.2017 (č.l.262-264 spisu) dospel k záveru o potrebe zrušenia žalobou napadnutého rozhodnutia Generálneho riaditeľa Colného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 10127/2009-1409 z 5.5.2009, ako aj prvostupňového rozhodnutia riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R - 18/2009-5334 z 20.01.2009 a vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie.

12. V dôsledku právnych záverov uvedených v právoplatnom rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 3T/135/2014 z 26.01.2016 a s ním spojeného uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 7To/48/2016-606 z 08.06.2016 (č.l.251-260 spisu), ktorými bol žalobca oslobodený spod obžaloby v trestnej veci za skutok obsahovo zhodný s dôvodmi prepustenia zo služobného pomeru obsahnutými v prvostupňovom rozhodnutí riaditeľa Colného úradu Michalovce č. R-18/2009-5334 z 20.01.2009, Krajský súd v Košiciach ako správny súd konštatoval nemožnosť použitia dôkazov zabezpečených v trestnom konaní pre účely administratívneho konania v preskúmanej právnej veci, dôsledkom čoho je právny dôvod pre zrušenie rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov z procesnoprávných dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. e) SSP (zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci).

13. Podľa § 491 ods. 1 SSP (prechodné ustanovenia) ak nie je ďalej uvedené inak, platí tento zákon aj na konania začaté podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

14. Podľa § 135 ods. 1 SSP na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy.

15. Podľa § 227 ods. 1, 2, 3 a 4 zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 200/1998 Z.z.) za dôkaz môžu poslúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb, vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a ohliadka. Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

16. Rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval (§ 230 ods. 1, 3 zákona č. 200/1998 Z.z.).

17. V preskúmvanej právnej veci sa správny súd opätovne zaoberal otázkou, či bolo dostatočne preukázané porušenie služobných povinností a služobnej prisahy žalobcom v súvislosti so skutkom uvedeným v prvostupňovom rozhodnutí z 20.01.2009, ku ktorému malo dôjsť dňa 31.10.2008. Súd v danej právnej veci v prvotnom rozsudku z 11.03.2010 konštatoval, že „porovnaním obsahu úradného záznamu pplk. D. E. B., ktorý je súčasťou administratívneho spisu a ktorý opisuje skutkové okolnosti, ku ktorým malo dôjsť dňa 31.10.2008 v čase o 19.27 hod. s obsahom videozáznamu z uvedeného dňa zadováženého v trestnom konaní vedenom Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Sekciou kontroly a inšpekčnej služby, odborom inšpekčnej služby pod č.k. SKIS-130/IS-4-V-2008 a s obsahom prepisu zvukového záznamu z uvedeného času, v rámci ktorého bol žalobca vo výkone služby, zistil, že skutočnosti uvedené v rozhodnutí o prepustení žalobcu zo služobného pomeru sú v súlade so zisteným skutkovým stavom veci. Obsah prepisu zvukového záznamu z 31.10.2008 súd podrobne oboznámil na pojednávaní 11. marca 2010, na ktorom bol prítomný žalobca aj jeho právny zástupca, pričom k oboznamovaným skutočnostiam žalujúca strana neuviedla žiadne podstatné skutočnosti vyvracajúce alebo spochybňujúce pravdivosť alebo zákonnosť uvedených dôkazných materiálov. Súd s poukázaním na ustanovenie § 227 ods. 1, 2 zákona č. 200/1998 Z. z. konštatuje, že výhrady žalobcu právne nabúrjavajúce legálnosť zadovážených dôkazov prednesené na pojednávaní 11. marca 2010 (po lehote uvedenej v § 250t ods. 1 O.s.p.) nie sú rovnako dôvodné. Podľa názoru súdu je zákonným procesným právom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu použiť v administratívnom konaní akýkoľvek dôkaz získaný legálnym spôsobom v inom konaní, t.j. aj v konaní trestnom.“

18. Z dikcie § 227 zákona č. 200/1998 Z.z., ktorý je kľúčovou právnou normou pre právne posúdenie preskúmvanej právnej veci vyplýva možnosť použitia dôkazov zistených v inom konaní pre účely konania o prepustenie colníka zo služobného pomeru iba v prípade, ak ide o dôkaz získaný legálnym spôsobom. Ide o jednoznačnú nevyhnutnosť stanovenú zákonodarcom vzťahujúcu sa na právnu kvalitu dôkazu získaného v administratívnom konaní alebo v inom konaní, z obsahu ktorého sú použité dané dôkazné prostriedky, aby išlo o dôkazný prostriedok, ktorý je v súlade s právnymi predpismi. Použitie dôkazov zistených v trestnom konaní, v ktorom bol žalobca obvinený a následne obžalovaný z trestného činu pre účely administratívneho konania o prepustení žalobcu zo služobného pomeru, by teda bolo jednoznačne možné iba v prípade, ak v samotnom trestnom konaní by dané dôkazy, prevzaté do administratívneho konania spĺňali kritérium zákonnosti a ústavnosti.

19. Tak ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S/77/2009-40 z 11.03.2010 a rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3 Sžo 161/2010 z 19.08.2010 správne súdy v dvojinštančnom súdnom konaní vyriešili otázku zákonnosti dôkazov použitých v preskúmvanej právnej veci z konania trestného v súlade s dotknutými ustanoveniami § 227 zákona č. 200/1998 Z.z. Ústavný súd SR však následne nálezom č.k. II. ÚS 5/2011-77 z 15.12.2011 vyslovil požiadavku opätovného preskúmania veci a doplnenia dôvodov rozhodnutia správneho súdu, a to vo vzťahu k dotknutým ustanoveniam § 114 ods. 7 Trestného poriadku, § 1 ods. 1, 2, § 3 ods. 1, 2 zákona o ochrane pred odpočúvaním (zákon č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), v právnej nadväznosti na ustanovenie § 227 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z., podľa ktorého za dôkaz môžu poslúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

20. Krajský súd v Košiciach považuje za nevyhnutné v preskúmvanej právnej veci zdôrazniť obsah pokynu obsiahnutého v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 3 Sžo/10/2012 z 05.06.2012, podľa ktorého:

„Vychádzajúc z nálezov ústavného súdu, pre posúdenie veci má zásadný význam námietka neprípustnosti použitia obrazovo-zvukového záznamu z trestného konania tak, ako aj stanovisko v otázke vzájomného vzťahu medzi ustanovením § 227 ods. 1 zákona o štátnej službe na strane jednej a ustanoveniami § 114 Trestného poriadku a § 3 zákona o ochrane pred odpočúvaním na strane druhej.

Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi (§ 227 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z. o štátnej službe colníkov). Preto je v ďalšom konaní nevyhnutné identifikovať prípadný nesúlad s právnymi predpismi.“

21. Ďalej je nevyhnutné konštatovať, že správny súd vychádzajúc z obsahu uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 05.06.2012, ako aj z obsahu nálezu Ústavného súdu SR č.k. II. ÚS 5/2011-77 z 15.12.2011 nevzhliadol prekážku použitia dôkazných prostriedkov získaných v trestnom konaní pre predmetné administratívne konanie, ktorá by bola právne limitovaná dotknutými ustanoveniami § 1, § 3, § 7 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 166/2003 Z.z. v platnom znení. Súd pritom vychádzal predovšetkým z dikcie § 3 ods. 1 zákona o ochrane pred odpočúvaním, podľa ktorého informačno-technický prostriedok možno použiť iba vtedy, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na zabezpečenie bezpečnosti štátu, obrany štátu, a predchádzanie a objasňovanie trestnej činnosti alebo na ochranu práv a slobody iných. Použitím informačno-technického prostriedku sa môže základné právo alebo sloboda obmedziť len v nevyhnutnom rozsahu a nie dlhšie, ako je to nevyhnutné na dosiahnutie zákonom uznávaného cieľa, na ktorý slúži.

22. Pokiaľ ide o ustanovenie § 114 ods. 7 Trestného poriadku, dané ustanovenie používa pojem „v inej trestnej veci“ a nie pojem „v inej veci“ Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 05.06.2012 v tejto súvislosti konštatoval sám záver, podľa ktorého použitie záznamu je obmedzené, ak vedie k trestnej zodpovednosti. Trestná zodpovednosť má však prísnejšie podmienky na uplatnenie, ako disciplinárna zodpovednosť colníkov, ktorí podliehajú služobnej disciplíne. Aj z uvedeného konštatovania a z celkového výkladu obsahu § 114 ods. 7 Trestného poriadku súd vyvodil záver, že ustanovenie § 114 ods. 7 Trestného poriadku nebráni použitiu dôkazov získaných v trestnom konaní pre účely iného konania, t.j. aj administratívneho konania v preskúmvanej právnej veci, avšak iba za predpokladu, ak by v trestnom konaní zadovážený dôkaz spĺňal kritérium zákonnosti a ústavnosti tak, ako je to nevyhnutné dedukovať zo znenia § 227 ods. 1 zákona č. 200/1998 Z.z.

23. Z rozsudku Okresného súdu Trebišov v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi (rozsudok č.k. 3T 135/2014 z 26. januára 2016 na č.l. 251-256 spisu), ako aj z obsahu uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 7To/48/2016-606 z 08.06.2016 (č.l.257-260 spisu) vyplývajú dôvody nezákonnosti a neústavnosti dôkazov použitých proti žalobcovi tak v trestnom ako aj v administratívnom konaní v preskúmvanej právnej veci (použitie informačno-technických prostriedkov).

24. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na obsah uznesenia Krajského súdu v Košiciach č.k. 7To/48/2016-606 z 08.06.2016, v ktorom sa Krajský súd v Košiciach v trestnej veci žalobcu, v ktorej bol žalobca oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. por. (pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný) poukázal predovšetkým na judikatúru Ústavného súdu SR vzťahujúcu sa na posúdenie zákonnosti príkazu sudcu na použitie informačno-technických prostriedkov. Krajský súd v Košiciach v trestnej veci žalobcu okrem iného konštatoval:

„Vzhľadom na argumenty uvádzané v odvolaní prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR odvolací súd považuje za nutné zdôrazniť, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom náleze č. III. ÚS 97/2012 jednoznačne vyriešil otázku zákonnosti odvolateľom vytýkaného dôkazu, keď uviedol, že absencia mena a priezviska zákonného sudcu pri nečitateľnom podpise na príkaze na použitie informačno-technických prostriedkov bez ďalšieho, spôsobuje jeho nezákonnosť.

Ústavný súd Slovenskej republiky výslovne uviedol, že neoddeliteľnou súčasťou konštrukcie kontrolného mechanizmu zakotveného v zákone č. 166/2003 Z.z. je zverenie ochrany súkromia jednotlivcov do rúk zákonného sudcu garantujúceho nezávislosť a nestrannosť takéhoto dohľadu. Zásada zákonného sudcu predstavuje v právnom štáte jednu zo základných garancií nezávislého a nestranného rozhodovania súdu a sudcu. Táto zásada je ústavnou zárukou pre každého účastníka konania, že v jeho veci bude rozhodovať súd a sudcovia, ktorí sú na to povolaní podľa vopred známych pravidiel, ktoré sú obsahom rozvrhov práce upravujúcich pridelovanie súdnych prípadov jednotlivým sudcom tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy a aby bol vylúčený pre rozličné účely výber súdov a sudcov „ad hoc“ (m.m. I. ÚS 239/04, IV. ÚS 257/07, III. ÚS 212/2011).

Rozhodovanie veci zákonným sudcom, a teda aj súdom je tak základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). V prípade, ktorý bol predmetom ústavnej sťažnosti, v posudzovanom prípade predmetný súhlas krajského súdu však transparentnú identifikáciu zákonného sudcu, ktorý ich mal udeliť, neposkytovali, pretože pri slovách „meno, funkcia, podpis sudcu“, meno a funkcia konkrétnej osoby sudcu neboli uvedené, ale bol k nim pripojený len nečitateľný podpis.

Ústavný súd v tejto súvislosti preto zdôraznil, že akékoľvek následné zisťovanie konkrétnej osoby zákonného sudcu nič nemení na nemožnosti preskúmania takéhoto príkazu od samého začiatku. Ústavný súd Slovenskej republiky v tomto náleze ďalej jednoznačne konštatoval, že uvedený mimoriadne závažný nedostatok súhlasov krajského súdu zbavil sťažovateľa možnosti presvedčivej záruky, že o zásahu do práv spojených s jeho súkromím rozhodol zákonný sudca.

Nemožnosť preskúmania rozhodnutia z uvedeného hľadiska sa tak premietla do jeho nelegálnosti a v konečnom dôsledku neprípustne zasiahla do základného práva sťažovateľa na zákonného sudcu zaručeného čl. 48 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods.1 Listiny, čo viedlo ústavný súd k záveru o jeho porušení bez toho, aby bolo potrebné ďalej sa venovať argumentácii sťažovateľa spochybňujúcej konformnosť systému prideľovania súdnej agendy týkajúcej sa žiadosti o použitie ITP s obsahom označených článkov Ústavy SR a Listiny.

Z vyššie uvedených dôvodov preto návrh prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR uvedený v odvolaní, podľa ktorého, ak mal súd pochybnosť o tom, či príkaz vydal príslušný sudca pre prípravné konanie, preto mal o vyjadrenie, resp. o súčinnosť požiadať Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica, ktorý by stotožnil meno a priezvisko uvedenej sudkyne je v rozpore so zákonom a tak rozhodnutie súdu prvého stupňa, keď odmietol vykonať odvolateľom navrhovaný dôkaz bol v súlade so zákonom, lebo sa jednalo o dôkaz, ktorý bol získaný spôsobom v rozpore so zákonom.

Navyše skutok uvedený v obžalobe Úradu špeciálnej prokuratúry, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, sp. zn. VII/2 Gv 182/141/1000-17 z 30.10.2014, spod ktorého súd obžalovaného D.. P. Š. napadnutým rozsudkom oslobodil a skutky opísané v príkaze na vyhotovenie záznamu nie sú totožné, čo jednoznačne vyplýva z popisu skutku v obžalobe a z obsahu nezákonných príkazov na odpočúvanie.

Rovnako správny a zákonu zodpovedajúci bol postup okresného súdu, pokiaľ výpoveď svedkyne F.. T. B. vyhodnotil ako výpoveď nejednoznačnú, plnú rozporov, na podklade ktorej nie je možné bez akýchkoľvek pochybností rozhodnúť o vine obžalovaného D.. P. Š..

Odvolací súd, okrem toho čo uvádza v dôvodoch napadnutého rozsudku súd prvého stupňa, považuje za nutné uviesť, že už v prípravnom konaní prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR pri výsluchu svedkyne F.. T. B. postupoval nie komfortným spôsobom, síce v súlade s ustanovením § 213 ods. 1 Tr.por. neumožnil prítomnosť pri tomto výsluchu obvinenému D.. P. Š. a umožnil prítomnosť len jeho obhajcu, ale takýmto postupom sa zbavil možnosti, aby obvinený D.. P. Š. mohol využiť svoje právo aktívne reagovať na jej výpoveď. V dôsledku neprítomnosti obvineného D.. P. Š. na tomto úkone tak došlo k získaniu dôkazu, ktorý je plný rozporov a nejednoznačností a takýto dôkaz skutočne nemôže slúžiť ako dôkaz, na podklade ktorého by súd mohol bez akýchkoľvek pochybností urobiť záver o vine obžalovaného D.. P. Š..“.

25. Z hore citovaného obsahu odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Košiciach z 08.06.2016, ako aj z obsahu prvostupňového rozsudku v trestnej veci žalobcu vydaného Okresným súdom Trebišov pod č.k. 3T 135/2014 z 26.01.2016 vyplýva záver právne nabúravajúci zákonnosť a ústavnosť dôkazu (použitých informačno-technických prostriedkov) získaného v trestnom konaní a prevzatého do administratívneho konania v preskúmvanej právnej veci. Aj napriek skutočnosti, že správny súd sa v preskúmvanej právnej veci v senáte jednoznačne zhodol o odlišnom právnom stanovisku pri posudzovaní zachovania zásady zákonného sudcu v prípravnom konaní pri použití informačno-technických prostriedkov, než sú závery vyslovené v právoplatne skončenom dvojinštančnom trestnom konaní opierajúcim sa o judikatúru ÚS SR, daný záver správneho súdu musí byť posudzovaný a právne podriadený dotknutým nálezom ÚS SR, a to v súlade s dikciou ustanovenia § 131 SSP - viazanosť správneho súdu inými rozhodnutiami.

26. Správny súd je podľa § 131 SSP viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou SR, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Správny súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd.

27. Nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky (III.ÚS 97/2012 a ďalšie uvedené v uznesení Krajského súdu v Košiciach č.k. 7To/48/2016-606 z 08.06.2016) sa týkajú ústavného práva na zákonného sudcu zaručeného článkom 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článkom 38 ods. 1 Listiny. Danými závermi vyplývajúcimi z judikatúry ÚS SR je aj správny súd v súlade s ustanovením § 131 SSP viazaný.

28. Zhrnúc celkový skutkový a právny stav v preskúmvanej právnej veci výrazne právne ovplyvnený rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky tak v preskúmvanej právnej veci, ako aj v obsahovo súvisiacej trestnej veci, nemal správny súd iné východisko než zrušiť preskúmvané rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie.

29. Bude povinnosťou žalovaného v ďalšom konaní vec posúdiť komplexne z hľadiska dôkazného, ako aj z hľadiska procesno-právnych možností pre vyvodenie administratívno-právnej zodpovednosti voči žalobcovi v súlade s dotknutými ustanoveniami zákona č. 200/1998 Z.z. (pri absencii možnosti použitia dôkazných prostriedkov zadovážených v trestnom konaní, u ktorých bola konštatovaná nezákonnosť dôkazu) a vo veci opätovne rozhodnúť.

30. O trovách konania súd rozhodol v súlade s ustanovením § 167 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, priznal právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením.

31. Súd v preskúmvanej právnej veci rozhodol v senáte jednohlasne (§ 3 ods.9, posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení zákona č. 33/2011 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustná kasačná sťažnosť, ktorú možno podať v lehote 30 dní od jeho doručenia na Krajský súd v Košiciach.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP (ktorému správne mu súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania) uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). (§ 445 ods. 1 SSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne mu súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 SSP odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 ods. 1 písm. g/ až i/ Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 ods. 2 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom.

Uvedená povinnosť neplatí, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 1 písm. c/ a d/,
- c) je žalovaným Centrum právnej pomoci. (§ 449 ods. 1, 2 SSP).